

ZPRAVODAJ ŠTRAMBERSKÉ FARNOSTI

LISTOPAD 2013

Z obsahu:

- Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
 - Svatý Martin
 - Děkanátní setkání dětí
 - Večer chval
- a mnoho dalšího ...

Náměty na témata a články do prosincového čísla zpravodaje zasílejte na email vojtechmonsport@seznam.cz nebo předejte osobně Bc. Vojtěchu Monsportovi do 20. 11.

Internetové stránky farnosti:
www.stramberk.farnost.cz

VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ

Incarnationis mysterium - BULA K VYHLÁŠENÍ
VELKÉHO JUBILEA ROKU 2000 – čl. 9 - 10

9. ...odpustky jsou jedním ze základních prvků v nich se projevuje plnost milosrdenství Otce, který všem vychází vstříc svou láskou, vyjádřenou především odpuštěním vin. Obvykle uděluje Bůh Otec své odpuštění skrze svátost pokání a smíření. Vědomé a dobrovolné upadnutí do těžkého hříchu totiž odděluje věřícího od života milosti s Bohem, a tím ho vylučuje ze svatosti, k níž je povolán. Protože církev přijala od Krista moc odpouštět v jeho jménu (srov. Mt 16,19 - Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.); (Jan 20,23 - Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou), zpřítomňuje ve světě Boží lásku, která se sklání nad každou lidskou slabostí, aby ji přijala do náručí svého milosrdenství. Bůh, právě prostřednictvím služby své církve, šíří ve světě své milosrdenství skrze vzácný dar, který je nazýván starobylým jménem „odpustky“.

Svátost pokání poskytuje hříšníkovi „možnost obrátit se a znovu získat milost ospravedlnění (odpuštění hříchů)“, které se mu dostává z Kristovy oběti. Je tak znovu uveden do Božího života a do plné účasti na životě církve. Tím, že věřící vyznává své hříchy, se mu dostává opravdového odpuštění, a může proto znovu přijímat eucharistii jako znamení opětovně nalezeného společenství s Otcem a s jeho církví. Nicméně již od nejstarších dob byla církev vždy hluboce přesvědčena, že odpuštění, udělené Bohem jako dar, způsobuje opravdovou změnu života. Svátostný úkon musí být spojen s opravdovou očistou od viny, jež se nazývá pokání. Odpuštění má být vděčně přijímáno. Dosažené smíření s Bohem nevylučuje přetrvávání některých následků hříchu, od nichž je nutno se očistit. A právě v této oblasti nabývají

důležitost odpustky, jimiž se vyjadřuje „úplný dar Božího milosrdenství“. Skrze odpustky je kajícímu hříšníkovi prominut časný trest za hříchy, které mu již byly odpuštěny jako vina.

10. Hřích má totiž - pro svůj charakter urážky Boží svatosti a spravedlnosti, jakož i pro odmítnutí osobního přátelství, které Bůh chová k člověku - dvojí následek. Na prvním místě, je-li hřích těžký, zbavuje člověka společenství s Bohem, a následně vylučuje z účasti na věčném životě. Bůh však ve svém milosrdenství uděluje kajícímu hříšníkovi odpuštění těžkého hříchu a prominutí „věčného trestu“, který z něho vyplývá a odpykává se stavem pekla.

Na druhém místě, „každý hřích, i všední, vyvolává zhoubné lpění na tvorech, které musí být očištěno, buď zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu, jenž se nazývá očistec. Toto očišťování zbavuje toho, co se nazývá „časný trest“ za hřích“, jehož odpykáním se odstraňuje to, co brání plnému společenství s Bohem a s bratry.

Zjevení však učí, že křesťan na cestě svého obrácení není sám. V Kristu a skrze Krista je jeho život spojen tajemným poutem s životem všech ostatních křesťanů v nadpřirozené jednotě mystického těla. Mezi věřícími tak nastává úžasná výměna duchovních hodnot, ve které svatost jednoho napomáhá druhým mnohem víc než škoda, kterou by druhým mohl zapříčinit něčí hřích. Jsou lidé, kteří po sobě zanechávají jakoby přebytek lásky, snášeného utrpení, čistoty a pravdy, který zahrnuje a podporuje druhé. Je to skutečnost „zástupnosti“, v níž spočívá celé tajemství Krista. Jeho nezměrná láska nás všechny zachraňuje. Stejně tak patří k velikosti Kristovy lásky to, že nás nenechává v postavení pasivních adresátů, ale zapojuje nás do svého spásonosného díla, a zvláště do svého utrpení. Vyjadřuje to známý úryvek z listu Koloským: „Na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církev“ (Kol 1,24).

Tato hluboká skutečnost je nádherně vyjádřena i v jednom úryvku knihy Zjevení, v němž se popisuje církev jako nevěsta oděná prostým bílým šatem, zářivě čistým kmentem. A svatý Jan říká: „Tím kmentem jsou dobré skutky věřících.“ (Zj 19,8) V životě svatých je totiž tkáno zářivé plátno, jež je šatem věčnosti.

Všechno pochází od Krista, ale protože my patříme jemu, pak i to, co je naše, se stává jeho a nabývá uzdravující síly. Právě toto máme na mysli, když hovoříme o „pokladu církve“, jímž jsou dobré skutky svatých. Modlit se za obdržení odpustků znamená vstoupit do tohoto duchovního společenství, a tedy se úplně otevřít ostatním. Ani v duchovním prostředí totiž nikdo nežije sám pro sebe. A zdravá starost o spásu vlastní duše se osvobodí od strachu a sobectví tehdy, když se stane také starostí o spásu druhých. To je skutečnost společenství svatých, tajemství „zástupné skutečnosti“, tajemství modlitby jako cesty sjednocení s Kristem a s jeho svatými. On nás bere s sebou, abychom spolu s ním tkali bělostný šat nového lidstva, zářivě čistý kment Kristovy nevěsty.

Toto učení o odpustcích tedy „učí na prvním místě, jak je to zlé a trpké, že člověk opustil Pána Boha (srov. Jer 2,19 - Tvá vlastní zloba tě ztrestá, tvé odvrácení se ti vymstí. Uznej a pohleď, jak je to zlé a trpké, že opouštíš Hospodina, svého Boha, a ze mne strach nemáš, je výrok Panovníka, Hospodina zástupů.“). Když totiž věřící získávají odpustky, chápou, že by svými silami nebyli s to napravit zlo, které způsobili hříchem sami sobě a celému společenství, a proto je to pobízí k spásonosným úkonům pokory“. Pravda o společenství svatých, které spojuje věřící s Kristem a mezi sebou navzájem, nám pak říká, jak může každý pomáhat druhým - živým i zemřelým - aby byli stále důvěrněji spojeni s nebeským Otcem.

otec Vladimír

ÚVAHA NAD TÉMATEM ODPUSTKŮ

Nyní bych rád zjednodušil výše vyslovenou nauku a přiblížil ji věřícím pro dny modliteb za zemřelé. Člověk když se dopustí těžkého hříchu – vykoná vědomě a dobrovolně něco proti Božím přikázáním, tedy Bohu a či bližnímu. Ztrácí osobní přátelství s Bohem a vylučuje se tím z života věčného. **Urází Boha, který je věčný.** Proto je spravedlivou odměnou za takový čin, **věčný trest** - stav pekla. Jestli ovšem člověk svého hříchu lituje a vyzná ho ve svátosti smíření. Milosrdný Bůh mu odpouští. Už neskončí v pekle, už nemusí prožívat věčný trest. Ale přece jen část trestu zůstává k odčinění.

Je to jako v soudní síni. I když vrah bude litovat a bude mu prominuto ze strany poškozených. Soudce přesto vynese rozsudek - trest. Už to nebude trest smrti, ale třeba 25 let. Je ponechána část trestu k odčinění a z důvodu jakési spravedlnosti a pro výstrahu.

Tak se děje i u zpovědi. Kající, který lituje dokonalou lítostí, zakusí odpuštění věčného trestu – pekla, ale zároveň spravedlivý soudce – Bůh ponechá část trestu k odčinění. Obvykle ho prožíváme jako nějaké životní kříže (nemoci, trápení aj.).

Zemřeme – li však ve stavu, že ještě jsme celý trest neodčinili. Pak je nám zapotřebí získání odpustků ze zásluh Ježíše Krista a svatých. Odpustků plnomocných nebo částečných. A to za podmínek, které určuje církev.

Což je jasně určeno a ony odpustky jsou přivlastnitelné pouze duším v očištění a to jedné duši za den. Které? To si určuje Bůh sám. Od nás živých se žádá pouze ta ochota a obětavost z lásky. Nejúčinnější je samozřejmě nechat odsloužit za zemřelé mši svatou – zde se totiž zpřítomňuje Kristova oběť za spásu světa. A konkrétně se pak Ježíš obětuje za toho, za něhož je mše svatá sloužena. Celý proud Krve Kristovy je v oné chvíli proléván za onu duši a její spásu. Nic cennějšího církev nemá, než Krista

obětujícího se na oltáři kříže a to ve mši způsobem nekrvavým. Odpustky se získávají za těchto podmínek.

Odpustky pro duše v očištění:

1. 11. odpoledne a 2. 11. po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očištění. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl papeže) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. 11. do 8. 11. je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očištění, navštíví – li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Získá – li některá duše plnomocný odpustek, je tím zbavena všech časných trestů, které zbývalo odčinit. Získá – li jen částečné odpustky je jí prominuta jen část trestů. Proto je tak důležité, abychom se snažili našim drahým zemřelým přivlastnit odpustky. Aby už mohly zakoušet plnost věčného života.

V čem záleží trest duše v očištění? O tom se církev nikdy vysloveně nevyjádřila. Ale tresty se dají dělit na trest ztráty a trest citelný. Trest ztráty záleží v tom, že duši je odepřeno patření na Boha – duši je oddálen vstup do nebe. Abychom tento trest lépe zakusili, použijme příklad války. Voják, který bojuje v cizině, musí zakoušet odloučení od manželky, dětí, rodiny a přátel. Podobně se cítí i zajatci, kteří zakoušejí touhu po domově. Ovšem daleko větší je touha duši v očištění po Bohu. Duše sice neuslyšela při osobním soudu – zavržen/na. A o to více v nich zahořela touhou po Bohu a srdce se radostí rozjásalo, ale jen na okamžik. Protože pro svou nedokonalost a poskvrny na duši musí do očištění. Získávejme tedy pro naše zemřelé odpočinutí věčné.

Amen.

SVATÝ MARTIN Z TOURS

biskup

narozen: kolem roku 316 v Sabarii (dnešní Maďarsko)

zemřel: 8. listopadu 397 v Candes u Tours, Francie

patron vojáků, dragounů a jezdců; koní a podkovářů; zbrojířů, tkalců, koželuhů, krejčích, výrobců pásů, rukavičkářů, kloboučníků, hlasatelů, hoteliérů, mlynářů, kartáčníků, bednařů, vinařů, pastýřů a hostinských; cestujících; chudáků a žebráků; zajatců; abstinentů; domácích zvířat a hus; proti vyrážce, hadímu uštknutí a růží; za úrodu na polích

Narodil se roku 316 v posádkovém městě Sabaria v Horní Panonii. Otec byl vysokým římským důstojníkem a dal mu jméno po římském bohu války. Již v prvním roce Martinova života se jeho rodina přestěhovala do Pavie v severní Itálii. Zde, po základní škole, v patnácti letech (o dva roky dříve, než bylo zvykem) jej otec přiměl k následování ve vojenské kariéře.

V Pavii se Martin seznámil s křesťanstvím a rozhodl se pro křest. Stačil se zde mezi katechumeny pouze zapsat, protože ho jako mladého vojáka přeložili do Amiens v severní Galii (dnešní Francii). V té době prožil příhodu, která ho učinila mnohem slavnějším než jeho hrdinské skutky.

Vypráví se, že za velmi nepříznivého počasí, když byl kontrolovat vojenské hlídky, se u městské brány setkal s polonahým žebrákem, který prosil o almužnu. Uvádí se, že Martin neměl sebou peníze, ale celým srdcem cítil s tímto chudásem, třesoucím se zimou. Nerozpakoval se a mečem rozpůlil svůj vojenský plášť, aby ubožáka ochránil před následky prochlazení. Následující noci se mu ve snu zjevil Kristus zahalený polovinou jeho pláště a zaslechl jeho slova: „Martin, ještě jako katechumen, mne zakryl tímto pláštěm.“

Svatý křest přijal o velikonocích v roce 339. Ač v srdci měl touhu po zasvěceném životě, pro důstojnické povinnosti a odpovědnost setrval u císařské armády ještě 15 let. Jako velitel byl přátelský a se svým sluhou jednal bratrsky. Zval ho ke stolu, a když byl zmožen únavou, tak mu Martin dokonce sám posloužil. O odchod z armády požádal v březnu 354, kdy odmítl tzv. donativum - peněžitý dar od císaře, který byl dáván vojákům před bojem. Toto odmítnutí bylo zprvu pokládáno za zbabělost. Martin se kvůli tomu nabídl a také jel proti germánským nepřátelům z Alemania před vojskem a místo zbraně si vzal kříž. Proti němu pak vyrazilo germánské poselstvo, žádající o mír. To bylo křesťany považováno za zázrak a Martinovi umožnilo odchod z vojska. Odešel do Poitiers, kde mu biskup Hilarius chtěl udělit jáhenské svěcení, které zprvu odmítl, protože se věřícím nelíbil přechod od armády k duchovní službě. Hilarius jej tehdy ustanovil exorcistou a snažil se o jeho teologické vzdělávání.

V Poitiers byl vysvěcen na jáhna a po určité době přijal kněžské svěcení. S biskupovým souhlasem žil poblíž města poustevnickým životem a hlásal evangelium venkovánům. S biskupovou pomocí také založil mnišské komunity v Ligugé a v Marmoutier. V roce 371 zemřel biskup Libor v Tours, 100 km severně od Poitiers. V zájmu věřících sem byl Martin údajně vylákán a 4. 7. 371 byl vysvěcen za biskupa Tours. Martin se vydával na misijní cesty po celé Francii a každého roku navštívil všechny farnosti biskupství, cestující nejprostším způsobem - pěšky, na oslu nebo v loďce. Zakládal malé venkovské kláštery a zasloužil se o pokřesťanštění galského venkova.

Dožil se 80ti let a zemřel při pastorační návštěvě v Candes 8. listopadu 397. Po řece Loire bylo jeho tělo přepraveno do Tours a 11. listopadu, za mimořádně velké účasti lidu, uloženo jak si přál do prostého hrobu mezi věřícími. V čele pohřebního průvodu šlo údajně na dva tisíce mnichů a zasvěcených panen.

BISKUP OSTRAVSKO-OPAVSKÝ
U PŘÍLEŽITOSTI SLAVNOSTI SVATÉ HEDVIKY
PATRONKY DIECÉZE

UDĚLUJE

**OCENĚNÍ
ZA ZÁSLUHY V DIECÉZI**

P. FRANTIŠKU JANOTKOVI

ZA OBĚTAVOU KNĚŽSKOU SLUŽBU
A PŘÍKLADNÝ KNĚŽSKÝ ŽIVOT

František V. Lobkowicz

Mons. František Václav Lobkowicz, O.Praem

V OSTRAVĚ 16. ŘÍJNA 2013

LETOŠNÍ OCENĚNÍ OTCEM BISKUPEM F. V. LOBKOWICZEM

V letošním roce jsme si připomněli 770. výročí úmrtí svatě Hedviky, která je patronkou naší Ostravsko-opavské diecése.

V den slavnosti sv. Hedviky 16. října slavil náš otec biskup František Václav Lobkowicz v katedrále Božského Spasitele v Ostravě společně s dalšími kněžími mši svatou.

Po bohoslužbě udělil 22 mužům i ženám ocenění za zásluhy v diecési a poděkoval jim za příkladný život, obětavost a ochotu. Mezi těmito oceněnými a vyznamenanými byl také náš bývalý pán farář P. František Janotka, oceněný za obětavou kněžskou službu a příkladný kněžský život.

Otec František Janotka působil jako kněz Kristův v těchto farnostech:

Přerov

Příbor a Lubina

Paršovice u Hranic na Moravě

Frenštát pod Radhoštěm a Tichá

Štramberk a Rybí.

Třiapadesát let jeho kněžství je naplněno poctivým a pečlivým vedením farností, obětavou službou a nasazením při opravách kostelů, ve kterých působil.

Otcí Františkovi Janotkovi k biskupskému ocenění upřímně, jistě jménem celé farnosti, blahopřejeme.

Vojtěch Monsport

VEČER CHVAL

V neděli 3. 11. 2013 v 18:00 se ve farním kostele v Lubině uskuteční večer chval.

Všichni farníci jsou srdečně zváni.

DĚKANÁTNÍ SETKÁNÍ DĚTÍ

Mládež děkanátu Nový Jičín zve všechny děti ze základních škol na děkanátní setkání dětí, které se uskuteční v sobotu 30. 11. 2013 v Orlovně v Novém Jičíně.

Registrace účastníků na Dany.Orlik@gmail.com

Více informací na mladeznj.signalny.cz

Všechny děti jsou srdečně zvány

APOŠTOLÁT MODLITBY - LISTOPAD

Úmysl všeobecný:

Za kněze prožívající těžkosti, aby na své cestě věrnosti nacházeli posilu, ve svých pochybnostech povzbuzení a ve svém utrpení útěchu.

Úmysl misijní:

Za církve v Latinské Americe, jež jsou plodem misí z Evropy, aby vysílaly misionáře ostatním církvím.

Úmysl našich biskupů:

Abyste křesťané upřímně hledali cestu k jednotě a usilovali o její dosažení.

PROGRAM BOHOSLUŽEB V LISTOPADU

Bohoslužby budou dle pravidelných ohlášek.